

ODGOVOR ZORANA PERKOVIĆA NA OPTUŽBE ZA KRIMINAL

29. srpnja 2017., 14:37

Podijeli

Na vašem portalu Livno Relax 20.07.2017 godine, pod naslovom „Livanjski ambasador ogrezao u kriminalu“ objavljeni su tekstovi sa portala „Poskok“ iz Posušja kojega je vlasnik i odgovorni urednik Ivan Šušnjar iz Posušja, pod naslovima:

- Crnadkovo kadrovanje: U Beograd poslao čovjeka koji je pravno maltretirao Srbe povratnike u Sarajevo (18.07.2017.godine);
- Iznajmljivač stanova srpskih prognanika u blagoj je panici: Počelo sklanjanje tekstova s dokazima sa stranica CCI-a (19.07.2017.godine).

U ovim tekstovima, iznesena je gomila laži, uvreda i insinucija tipa rekla-kazala a sve sa ciljem da se u javnom prostoru prikažem kao nemoralna osoba sklona kriminalu i zluporabama položaja, maltretiranju kolegica sa posla, uzurpiranju tuđe imovine itd.

U tekstu „Crnadkovo kadroviranje: U Beograd premjestio čovjeka koji je pravno maltretirao Srbe povratnike u Sarajevo“ objavljenom na portalu „Poskok“ 18.07.ove godine, Ivan Šušnjar laže da sam srpskoj obitelji Zubić „oteo njihov stan“ i da je ta obitelj „godinama pokušavala vratiti stan u Sarajevu koji je Perković okupirao“. Laže i da sam se „pravno izživljavao nad srpskim povratnicima“. Također, laže kada tvrdi da Zubići „nakon što su vidjeli da ne mogu u posjed vlastitog stana, pokušavaju prodati vikendicu na Kupresu „ koju opet blokira Perković, iz čega zaključuje da se Zoran Perković „patološki okomio na imovinu srpske obitelji Zubić“.

Istina je da mi je stan u Sarajevu, na Vracama, dodjeljen rješenjem Vlade RBiH 1996.godine. Stan je vodjen pravno kao napušten i isti je bio potpuno devastiran. Obnova stana koju sam uradio 1998.godine koštala je oko 40 000 KM. Dio sredstava za obnovu (12 000 KM) dodjeljen je bespovratno od strane države dok sam preostali iznos ja uložio. Nakon Odluke Visokog predstavnika za BiH (1999.godina) da se stanovi vrate ranijim stanarima, obitelj Zubić je podnijela zahtijev za povrat stana. Početkom 2002. godine ispraznio sam stan i predao ključeve (posjed) stana obitelji Zubić. Dakle, ni u jednom momentu povrat stana nije bio predmet spora obitelji Zubić i mene.

Kratko vrijeme nakon useljenja, Zubići su privatizirali a odmah zatim i prodali navedeni stan. Kako mi nisu htijeli vratiti novac koji sam uložio u obnovu stana, svoje pravo potražio sam sudskim putem. Ovršnom i pravomoćnom presudom Općinskog suda u Sarajevu (P-1542/01-B) od 09.04.2004.godine obavezan je Marko Zubić da mi isplati iznos od 19.991,90 KM po osnovu uloženi novčanih sredstava. Plaćanja u adaptaciji stana obavljena kešom sud nije prihvatio. Osnovni sud u Banja Luci, gdje su Zubići i prije prodaje stana u Sarajevu živjeli, rješenjem o ovrsi br. I 583/05 od 20.04.2005 dozvoljava predloženu ovrhu. Ivan Šušnjar i njegov provincijski portal namjerno prešućuju Osnovni sud u Banja Luci, jer se ne uklapa u koncept sataniziranja mene kao otimača srpskih stanova i čovjeka koji maltretira Srbe.

Nakon pravomoćnosti presude a sa ciljem izbjegavanja ovrhe,Marko Zubić sklapa darovni ugovor kojim stara obiteljska kuća (a ne vikendica) na Kupresu prelazi u vlasništvo njegove supruge. Taj lukrativni ugovor pokušao sam pravno pobiti. Sud je stavio predbilježbu spora na nekretnini dok je sudski postupak trajao, a istije okončan odbijanjem mog tužbenog zahtijeva, zbog zastarjelosti.

Ovršni postupak se formalno još uvijek vodi na Osnovnom sudu u Banjoj Luci, a ja više od deset godina ne mogu da vratim uloženi novac.

Da li se to Ivan Šušnjar, „pravednik“ iz Posušja, propali kandidat za veleposlanika BiH u Pragu i još propaliji kandidat za generalnog konzula BiH u Čikagu sažalio nad slučajem starijeg gospodina Marka Zubića i njegove supruge koji su za potpuno renoviran i sredjen stan uzeli preko 100 000 KM i odselili u SAD, bez namjere da mi vrate uloženi novac, koji mi je sud dosudio? Naravno da ne. Obitelj Zubić poslužila mu je samo kao sredstvo za urniranje i pljuvanje po meni.

Ćudoredni Ivan Šušnjar u tekstovima kojima me medijski linčuje spominje i moje „bogaćenje“? Da vidimo to moje bogatstvo. Odgovorno tvrdim da su stan u Zagrebu od 85 m² u suvlasništvu sa suprugom sa 1/2 dijela i 1/3 obiteljske kuće na otoku Čiovo, nasljedjene nakon očeve smrti jedine nekretnine koje posjedujem. Puno li je nakon trideset godina... radnog staža od čega 17 u diplomaciji.

Nesudjeni diplomata napisa i da sam „nezaustavljiv u namjeri da svoju poziciju zloupotrijebim, a sve za vlastite potrebe“. Ne napisa kako i za koje potrebe?

Financijske? Materijalne? Interesne?

Da ga je stvarno zanimalo znao bi da je moja supruga godinama bez stalnog zaposlenja. Znao bi i da mi je stariji sin sa fakultetskom diplomom najprestižnijeg ruskog sveučilišta više od godinu dana u potrazi za poslom, bez nade da će ga i pronaći sve dok njegovi politički pajtosi i pokrovitelji, „bratski“ sa drugima, drmaju Bosnom i još više njegovom Hercegovinom. Znao bi i da nitko od mojih, ni brat ni sestra ni njihova djeca, ne rade u administraciji BiH, od općine do države. A cijele obitelji su nakrcane u Livnu, po općinskim i županiskim uredima, po javnim poduzećima. I ne samo u Livnu. I sada te i ti, koji guzicu nemaju gdje spustiti, jer su uredi prepuni a tvornice livanjske odavno zaključane, dokoni kakve ih je Bog dao, moraliziraju, zgražavaju se i čude na vašem portalu, nad jednom fotografijom koju je muškarac uputio ženi, u okviru intimne prepiske i nad lopovlukom livnjaka, usto „ambasadora“ogrezlog u kriminalu“

U tekstovima se dalje navodi da sam „patološki seksualno nezasićen“ i da je posljedica priče Perković „cijeli niz bullyinga nad tuđim ženama u MVP, prijetnji otkazom, niz razvaljenih bošnjačkih obitelji...“ kao i da sam svojevremeno kao ministar pravosuđa HRHB i „vjerojatni koautor“ Ustava HRHB kreirao rasističke odredbe po kojima su javne dužnosti u HR HB mogli obnašati „samo članovi HDZ i samo Hrvati“.

U svezi sa ovim lažima naglašavam da za 30 godina rada u administraciji, protiv mene nije vođen nikakav disciplinski postupak po bilo kojem osnovu. Takodjer, u proteklih 17 godina rada u MVP BiH, protiv mene nije podnesena ni jedna predstavka ili pritužba, prijava ili bilo što drugo (javna ili anonimna) zbog neprofesionalnog ili nesavjesnog rada u službi, byllyinga nad tuđim ženama, prijetnji otkazom ili bilo čega drugog, a što se može provjeriti u MVP BiH.

Nisam nikada bio ministar pravosuđa Hrvatske Republike Herceg Bosne, a u HR HB nikada nije bila na snazi odredba po kojoj samo članovi HDZ i samo Hrvati mogu obnašati javne dužnosti. Nisam mogao biti koautor Ustava HR HB jer HR HB nikada, za vrijeme svog postojanja, nije imala Ustav.

Zašto se Ivan Šušnjar tako nisko, prljavo, neljudski ustremio na mene? Zbog morala, zaštite prava povratnika i njihove imovine, zbog borbe za bolje i pravednije društvo? Naravno da ne.

Vlasnik portala „Poskok“ Ivan Šušnjar je uvjeren da sam ja, kao bivši pomoćnik ministra, glavni krivac za njegov diplomatski fijasko i propalu kandidaturu za poziciju generalnog konzula BiH u Čikagu, za koju sam po njegovim informacijama ja bio zainteresiran, kao i da sam inicirao/organizirao potpisivanje peticije protiv njega u Sarajevu. Šušnjar je to iznio i u krivičnoj prijavi podnesenoj Tužiteljstvu BiH protiv N/N osobe/a u MVP BiH, a u kojoj sam ja apostrofirao kao glavni krivac. Na informativnom razgovoru u SIPI 13.04. ove godine rekao sam, a to i ovdje ponavljam, da sa iniciranjem i potpisivanjem te peticije nemam nikakve veze. Isto tako nikada i ni u jednom momentu nisam pokazao interes za poziciju generalnog konzula BiH u Čikagu, što najbolje znaju dužnosnici iz reda hrvatskog naroda u BiH, mjerodavni za kadrovanje u BiH diplomaciji.

Inspektorima sam takodje rekao da se iskreno nadam da će jednoga dana neka banana državica otvoriti počasni konzulat u Posušju, a Ivana Šušnjara imenovati za konzula. Doduše počasnog. Makar da malo zaliječi vlastite komplekse.

Za sve laži i uvrede iznijete u navedenim tekstovima tužiću portale „Poskok“ iz Posušja i „Relax Livno“ iz Livna i u sudskom postupku dokazati neutemeljenost istih.

Sarajevo, 28.07.2017.godine

Zoran Perković